

Han havde ganske vist selv et Par Gange i Vinterens Løb betænkt Kirken med Gaver. Men ved denne Meddelelse vaklede hans Tillid til, at hans Regnskab med Vorherre balancerede, og efter en bekymringsfuld Nat havde han nu telefoneret efter Pastor Gaardbo.

Tjener Rasmussen, der under hans Sygdom var bleven ophøjet til en Slags Privatsekretær, stod henne ved Skrivebordet og fordelte den ekspederede Morgenpost til de forskellige Rum i Hylterne ovenover. Den syge Grosserer kom ikke mere paa sit Kontor; men gennem Telefonen styrede han endnu Forretningen, og fra hans lamme Tunge udgik stadig Ordre, der fløj ud over Væggene og slog ned som Rovfugle paa deres Bytte.

„Var det Pastor Gaardbo selv, De talte med, Rasmussen?“

„Nej, Præsten var gaaet ud. Det var en af Damerne, der var i Telefonen.“

„Saa kommer han maaske slet ikke i Formiddag?“

„Jo, hun ventede ham hvert Øjeblik, sagde hun.“

Grosserer Søholm sank tilbage til sine opskræmte Tanker, og der blev igen en længere Tavshed.

Et Øjeblik efter ringede det.

„Der har vi Hans Velærværdighed,“ sagde Tjener-Sekretæren med spydig Overlegenhed.

„Opholder Frøken Cecilie sig i Salonen?“ spurgte Hr. Søholm.

„Ja.“

„Er min Datter paaklædt?“

„Det tror jeg nok. Jeg skal maaske vise Præsten derind?“

„Ja, gør kun det! Sig ham, at jeg skal straks være disponibel!“

Men i det samme gled Døren til Forhallen ind i Væggen, og Johannes Gaardbo traadte ind.

Det havde været Hr. Søholms Hensigt at skænke Kirkefondet yderligere tyve tusind Kroner; men Præstens blotte Tilsynekomst beroligede ham, saa han straks bestemte sig til at reducere Summen med Halvdelen. Og da han havde bedt Præsten tage Plads, fandt han, at ogsaa fem tusinde Kroner var en rund Sum, som han kunde føle sig betrygget ved.